

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio II. Utrùm, & quæ res naturales sint Prædestinationis effectus ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

generali voluntate supernaturali inefficaci salvandi omnes; nego majorem: prout procedunt à particulari applicatione ad electos cum actuali efficacia ad salutem in effectu consequendam orta ex speciali voluntate, quâ Deus dilexit eos supra reprobos; concedo majorem: hæc autem specialis applicatio, cum procedat ex speciali intentione dandi gloriam, ob illam manent jam hujusmodi beneficia, licet communia, effectus prædestinationis.

21. Dico 4. Ut aliquid sit effectus prædestinationis debet aliquo modo spectare ad ordinem gratiæ, & supernaturalem providentiam. Ita P. Soar. cit. n. 3. P. Herice cit. n. 2. P. Tanner. cit. n. 4. P. Amicus cit. n. 135. & alii. Probatur primò ex D. Aug. lib. de prædest. Sanctior. cap. 10. ibi: *Prædestinatio est gratiæ preparatio, gratiæ verò est ipsius prædestinationis effectus*. Secundo ex ipsius prædestinationis definitione, de quâ jam supra diximus esse ordinationem ad finem supernaturalem per media supernaturalia consequendum; ergo &c.

22. Probatur tertio, quia effectus prædestinationis, aut sunt media ad ejus finem consequendum, aut sub aliqua ratione ad illum conducunt, ut diximus; sed finis est supernaturalis, seu ordinis gratiæ; ergo etiam tales debent esse effectus; siquidem debent habere proportionem cum fine, ut ad illum ut media ordinentur, & ad illum conducant; hanc autem proportionem non habent cum fine supernaturali illa, quæ non sunt aliquo modo supernaturalia.

23. Utrum autem hujusmodi effectus prædestinationis, ut tales sint, debeant esse supernaturales intrinsecè quoad substantiam: an solùm extrinsecè quoad modum? Utrumque affirmant aliqui; dicunt enim res in entitate naturales ita posse disponi à Deo auctore gratiæ, ut aliquo modo inservant ad Beatitudinem supernaturalem consequendam; sicut bona indoles, & ingenium maximè inserviunt ad virtutes comparandas. De hoc tamen infra dicemus.

24. Dico 5. Ut aliquid sit prædestinationis effectus, debet de facto esse ex gratiâ Christi Redemptoris, sive ex illius meritis habitis in Passione. Ita P. Herice cit. n. 4. P. Tanner. cit. n. 4. P. Ruz d. 21. sect. 2. n. 7. & alii. Probatur primò ex D. Aug. qui agens de effectibus prædestinationis, illos attribuit gratiæ Christi Domini, ut patet ex *epist. 95. ibi: Hanc Apostolicâ doctrinâ gratiam hoc nomine appellat, quâ salvamur, & justificamur ex fide Christi*: (similiaq; habentur in Concil. Milevit. & Arausic. agendo de necessitate gratiæ per Christum;) sed per eundem D. Aug. omne, quod est ex gratia, seu meritis Christi, est ex illius Passione, & morte; siquidem in illis, seu in ordine ad illas fuit ejus meritum ultimò completum; ergo omnes prædestinationis effectus sunt ex gratiâ Christi Redemptoris, sive ex illius Passione, & Morte. Secundo, quia Christus Dominus, ut supra diximus, fuit prædestinatus Redemptor, fons, & principium omnis sanctificationis ante omnes homines; ergo omnis gratia fuit eis collata ex illius meritis ut Redemptoris; consequenterque omnes prædestinationis effectus fuerunt ex illius Morte, & Passione.

25. Oppositum tenet P. Soar. cit. num. 5. dicens de facto omnes prædestinationis effectus fuisse quidem ex gratia Christi, sed Christi, aut Redemptoris, quatenus hominibus lapsis conferuntur: aut ut capitis universalis abstrahendo à carne passibili, quatenus Angelis, & Adamo in statu innocentiae fuerunt collati intuitu actuum amoris, orationis,

Tom. 1.

miseri cordiæ, & similium actuum ipsius Christi, qui abstrahunt ab statu mortali, & passibili. Hæc tamen doctrina P. Soar. procedit juxta illius principia; asserit enim Christum Dominum fuisse prædestinatum ante prævium peccatum, abstrahendo à carne passibili, & impassibili, quam doctrinâ jam supra rejecimus, & asserimus, Christum non meruisse Angelis, neque primis parentibus primam gratiæ collationem.

26. Dices: Ut effectus prædestinationis tales sint, sufficit quod sint effectus providentiæ supernaturalis in ordine ad gloriam in effectu consequendam; siquidem Deus poterat Angelos, & homines prædestinare, dando eis omnes effectus necessarios ad talem finem consequendam, quin attenderet ad merita Christi, sed ex sua mera voluntate; ergo non est cur illos meritis Christi attribuamus. Respondeo antecedens esse verum, si sermo sit de prædestinatione, & ejus effectibus absolute, & secundum se spectatis; nam prout sic non postulant, neque merita Christi, neque ejus merita ut Redemptoris: non tamen si sermo sit de illis secundum præsentem statum; nam de facto non sufficit illa providentia supernaturalis sine meritis Christi Redemptoris, ut diximus. Ex dictis:

27. Colliges, ut aliquid sit prædestinationis effectus, quinque requiri condiciones: Prima, ut sit effectus Dei. Secunda, ut aliquo modo conducat actum ad gloriam consequendam. Tertia, ut procedat ex speciali intentione dandi gloriam. Quarta, ut pertineat aliquo modo ad ordinem gratiæ, & providentiam supernaturalem. Quinta, ut sit de facto ex gratia, sive meritis Christi Redemptoris.

SECTIO II.

Utrum, & quanam res naturales sint prædestinationis effectus?

28. SUPPONO primò, entia naturalia, prout à supernaturalibus distinguuntur, esse illa, quæ à Deo ut auctore naturæ procedunt, & ad illum, ut ad finem naturalem ordinantur: supernaturalia autem esse illa, quæ à Deo, ut auctore gratiæ procedunt, & ad illum ordinantur, ut ad finem supernaturalem.

29. SUPPONO secundò, Varia esse posse bonorum naturalium genera, de quibus hîc dubitari potest: An sint prædestinationis effectus? In primo genere constituuntur singula Universi entia, nempe Mundus, Cæli, Elementa, Animalia, Plantæ, & similia. In secundo ponuntur substantia ipsius prædestinati, ejus creatio, aut generatio. In tertio potentia naturales, quæ ipsam substantiâ in tali, aut tali gradu perfectionis naturalis infallibiliter comitantur. In quarto tale humani corporis temperamentum, bona indoles, & ingenium ad actus virtutum accommodatum, quod licet secundum Philosophos consistat in indivisibili, adhuc suam habet latitudinem, intra quam, ut ait P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 7. num. 4. potest homo habere illud magis, aut minus aptum ad virtutem.

30. In quinto genere numerantur variæ circumstantiæ, ut nasci tali loco, tali tempore, ex talibus parentibus, educari cum his, aut illis circumstantiis, conservari, aut mori hoc potius, quam illo tempore, valetudo bona, aut mala, magistri, amici, inimici, noti, extranei, studia, divitiæ, paupertas, honor, aut ignominia, concordia, aut lites, bellum

O o

bellum, aut pax, sicque de aliis. In sexto personarum consuetudo, & aliarum circumstantiarum occurfus, quæ possunt bonos affectus excitare. In septimo collocantur actus virtutum moralium naturalium, quæ possunt à natura exerceri sine gratia per Christum, saltem ad breve tempus, & quando superanda non est aliqua vehemens tentatio, ut dicit P. Herice infra citandus.

31. Suppono tertio, huiusmodi bona duobus modis posse inferre ad finem prædestinationis consequendum: Primo, ut subiecta, in quibus alii prædestinationis effectus recipiantur. Secundo, ut media aliquo modo conducentia ad ipsum finem consequendum. His suppositis.

32. Difficultas est: Utrum omnia hæc, aut saltem aliqua sint prædestinationis effectus? Dico 1. Quoties huiusmodi bona ita contingunt per causas naturales, ut sine speciali Dei providentia eveniant, nullo modo sunt prædestinationis effectus. Ita P. Vasq. 1. p. d. 93. cap. 4. n. 23. P. Arrub. d. 81. cap. 2. num. 5. P. Herice tract. 3. d. 30. cap. 5. n. 23. P. Alarcon. tract. 4. d. 4. cap. 1. n. 1. ubi dicit, conclusionem ita esse veram, ut iudicet catholicam. Probatur primo, quia, ut patet ex supra dictis, prædestinationis effectus debent à Deo procedere ex speciali providentia supernaturali, & actu conducere ad salutem; sed non ita procedunt, neque conducunt huiusmodi bona, si solum sumantur, prout contingunt per causas naturales; ergo &c.

33. Probatur secundo, quia à prædestinatione solum oriuntur, ut ejus effectus, dona gratiæ, ut communiter docent Theologi; sed talia non sunt huiusmodi bona, si solum sumantur secundum se, & non ut conducentia ad salutem, ut definiunt Patres Africani, & Concil. Milevit. docetque expressè D. Aug. lib. de prædest. Sanctior. cap. 2. & epist. 90. contra Pelagium, qui ut absolveretur à Patribus in Concil. Palæst. concessit aliquam gratiam, intelligendo subdole gratiam creationis, quam ipsi Patres volebant gratiam vocari; ergo neque sunt prædestinationis effectus.

34. Dico 2. Quoties huiusmodi bona naturalia induunt aliquam rationem supernaturalitatis quoad modum, ac in effectu conducunt aliquo modo ad salutem, sunt prædestinationis effectus. Est communis Theologorum. Ita D. Thom. 1. p. q. 23. a. 8. P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 7. n. 3. P. Vasq. 1. p. d. 93. cap. 4. num. 25. P. Herice tr. 3. d. 30. cap. 5. n. 24. P. Ruiz. d. 24. sect. 2. n. 1. & alii communiter. Probatur primo ex D. Fulgent. de Incarnat. & Grat. Christi cap. 31. ibi: *Nihil provenit, inquit, in salutem hominum, quod ille non in æterna bonæ voluntatis suæ dispositione faciendum prædestinavit.* Et D. Anselm. de Concord. prædest. cum liber. arbitrii. cap. 3. *Cum omnia, ait, subjaceant dispositioni Dei, quidquid contingit homini, quod adjuvat liberum arbitrium ad accipiendam, aut ad servandam rectitudinem, suæ gratiæ imputandum est;* ergo & prædestinationi, quæ gratiam causat.

35. Probatur 2. ratione, quia huiusmodi bona, prout sic considerata pertinent ad Providentiam Dei supernaturalem, & in prædestinatis inserviunt ad ea beneficia, imò sunt etiam ex illis beneficiis, quibus liberantur, quicumque liberantur, ideòque sunt ex meritis Christi; sed quæ ita se habent, sunt in præparatione prædestinationis pars, & in executione sunt ejus effectus; ergo &c.

36. Dico 3. Bona naturalia primi generis, nempe Mundus, Cæli, Elementa, animalia, plantæ, & similia, non sunt effectus prædestinationis quoad creationem. Ita videntur tenere omnes illi, qui di-

cunt, homines fuisse prædestinatos post absolutam prævisionem peccati. Probatur, quia omnis effectus debet esse posterior suæ causæ; sed huiusmodi bona non sunt posteriora prædestinationi nostræ in præscientiâ, & decreto divino; siquidem Deus prius decrevit creare Mundum, quando habuit voluntatem illam generalem salvandi omnes, quam prædestinare electos; consequenterque prius illum prævidit absolutè futurum, quam nostram prædestinationem; ergo talia bona non sunt prædestinationis effectus.

Oppones 1. D. Paul. 1. Cor. 3. sic ait: *Omnia vestra sunt, vos autem Christi, Christus autem Dei.* Ubi videtur significare, omnia bona, etiam naturalia, esse propter electos, sicut electi sunt propter Christum; ergo sunt effectus prædestinationis eorum. Respondeo Apostolum in illis verbis solum ostendere, omnia facta fuisse propter homines in ea prima voluntate generali salvandi omnes, quæ præcessit prædestinationem; sicque non potuerunt esse illius effectus. Si tamen dicamus, locum fuisse de solis prædestinatis, qui soli sunt Christi ratione speciali; tunc etiam dicimus, Apostolum intellexisse, omnia esse propter illos, non quoad primam productionem, sed postea quoad specialem applicationem; siquidem postquam absolutè sunt creata propter omnes universaliter, sunt in alio signo ordinata, & applicata speciali quadam ratione ad electorum usus.

Oppones 2. Idem Apostolus ad Ephes. 1. ait: *Elegit nos in ipso ante mundi constitutionem:* ubi significat, eos fuisse electos ante decretum creationis huius mundi, quod insinuat per illa verba *ante constitutionem mundi*: neque enim videtur loqui de solâ actuali creatione mundi in tempore; siquidem de hac, quod fuerit posterior, non solum prædestinatione electorum, sed etiam omnium aliarum rerum, nullus dubitare poterat, cum hæc fuerint ab æterno, illa autem in tempore; ergo potuit ipse mundus decerni propter electos; consequenterque esse effectus prædestinationis eorum. Respondeo D. Paulum in hoc loco intelligendum esse de actuali mundi creatione in tempore, antequam prædestinati fuerint electi; non autem de ejus primâ intentione; sic enim suadent rationes supra factæ, quibus probavimus voluntatem generalem creandi mundum, & salvandi omnes inefficaciter fuisse antecederet ad electorum prædestinationem.

Oppones 3. Tandiu erit motus Cælorum, & tempus, quamdiu fuerit necessarium, ut omnes electi nascantur, ut colligitur ex illo ad Rom. 8. ibi: *Expectatio creaturæ revelationem Dei expectat;* ergo propter electos fuerunt Cæli creati; consequenterque sunt effectus prædestinationis eorum. Respondeo negando consequentiam; argumentum enim solum probat Universi durationem sub certo Cælorum motu, & prædefinito tēpore, cum determinatâ generationem, & corruptionum vicissitudine fuisse propter electos, quod nos non negamus, sed addimus fuisse sic à Deo ordinatam per novum aliud decretum diversum ab illo suæ primæ creationis, & illo posterius, ut patet ex supra dictis.

Unde notabis, non bene dixisse aliquos asserentes, hanc Universi conservationem ad tale tempus fuisse ex illa voluntate generali salvandi omnes, sicut fuit ejus prima creatio; siquidem de illa constat ab Scriptura fuisse propter electos, ut patet ex loco D. Pauli proxime citato; & Mat. 24. ibi: *Propter electos breviantur dies illi:* de hac verò non ita constat, imò contrarium jam probavimus.

Dico

46. Dico 4. Bona naturalia secundi, & tertii generis, nempe substantia prædestinati, ejus creatio, aut generatio, potentie accidentales, & proprietates connaturaliter consequentes ipsam substantiam, non sunt effectus prædestinationis. Ita P. Vafq. 1. p. d. 92. cap. 4. num. 28. P. Arrabal. d. 81. cap. 2. n. 5. P. Alarcon. tract. 4. d. 4. cap. 1. n. 4. P. Præposit. q. 23. art. 8. dub. 6. n. 53. P. Comptrom. 1. d. 4.4. sect. 2. num. 2. Probatur primò, quia omnis effectus prædestinationis, ut diximus, debet procedere ex illa efficaci intentione dandi gloriam; consequenterque esse post illam, ut effectus post suam causam; sed non ita sunt hujusmodi bona; siquidem, ut vidimus, omnia illa fuerunt decreta in eodem signo cum illa prima intentione generali inefficaci salvandi omnes, quæ præcessit electionem efficacem prædestinatorum; ergo non sunt effectus prædestinationis eorum.

47. Probatur secundò, quia Patres Africani in Concilio Palæstin. & D. August. Epist. 90. & 95. contra Pelagium distinguunt gratiam creationis à gratia prædestinationis data ex meritis Christi, quæ sola est effectus ipsius prædestinationis: *Et si enim, inquit, quadam non improbanda ratione dicitur gratia Dei, quæ creati sumus, quia non præceduntur aliquorum operum meritis, sed gratuita Dei bonitate donata est: alia est tamen, quæ prædestinati vocamur, justificamur, glorificamur; ergo ex mente Patrum gratia prædestinationis, seu quæ est prædestinationis effectus, non est, quæ conditi sumus, sed qua jam creati, & producti vocamur, & justificamur. Confirmatur, quia D. Aug. lib. de prædest. Sanctior. cap. 10. dicit prædestinationis effectus esse gratiam factam prædestinato: Prædestinatio Dei, inquit, quæ in bono est, gratia est preparatio, gratia verò est ipsius prædestinationis effectus; sed omnis gratia subjecto facta supponit ipsum subjectum in suo esse perfectum, & ei advenit ut forma; ergo tale subjectum ut sic non potest esse prædestinationis effectus.*

48. Oppositum tenent P. Soa. lib. 3. de prædest. cap. 7. num. 5. P. Herice tract. 3. d. 30. cap. 5. n. 24. P. Tanner. 1. p. d. 3. q. 3. dub. 2. num. 2. P. Granad. tr. 6. de prædest. d. 2. num. 5. P. Ruiz d. 24. sect. 7. P. Rhodex. tom. 1. d. 5. q. 2. sect. 7. §. 2. & alii: pro quibus: Argues 1. Prædestinati eodem signo, & actu fuerunt simul electi ad gloriam, & ad esse, sive ad creationem; sed glorificatio est ultimus effectus prædestinationis; ergo talis erit etiam hominis procreatio, cum sit veluti initium executionis ejusdem prædestinationis. Respondeo negando majorem, si sermo sit de electione efficaci ad gloriam, ut patet ex supra dictis d. 2. an. 189.

49. Argues 2. Substantia prædestinati conducit actu ad ejus Beatitudinem; sed quæ ita conducunt sunt effectus prædestinationis, ut diximus; ergo &c. Respondeo distinguendo majorem: conducit actu ad Beatitudinem ut subjectum, seu per modum subjecti; concedo majorem: ut medium, seu per modum medii; nego majorem: solum autem quæ ita conducunt, sunt effectus prædestinationis; subjectum enim cum præcedat prædestinationem, & omnes ejus effectus, non potest esse illius etiam effectus.

50. Argues 3. Existencia data fuit aliquibus prædestinatis miraculosè, ex meritis Christi, & ex intentione salutis eorum, ut patet in Isaac, Jacob, Samuele, D. Francisco de Paula, & similibus; ergo ab illa incepit in executione eorum prædestinatio; consequenterque fuit effectus prædestinationis eorum. Resp. primò cum aliquibus, dato antecedente,

Tom. 1.

negando consequentiam; ratio est, quia cum ex D. Aug. ut diximus, effectus prædestinationis sint gratia facta prædestinato, eique existenti, debent illum supponere ut subjectum, & ipsi esse per modum medii ad ejus beatitudinem actu conducentis; hoc autem non habeat ejus existentiæ, & creatio, cum intrinsecè constituent ipsam subjectum, quod autem sic aliquid constituit, non illud supponit. Imò hoc esset verum, etiam si intenderentur simul efficaciter & esse hominis, & ejus beatitudo; siquidem semper intenderentur, ut postea sunt in creatione; cum autem tunc semper homo habeat rationem subjecti, & non medii, effectus verò semper habeat rationem formæ supponentis subjectum, nunquam hoc potest habere rationem effectus; alioqui idem esset subjectum, & forma sui ipsius.

Respondeo secundò negando antecedens, si sermo sit de primo illo decreto dandi existentiam; concedendo tamen, si loquamur de secundo, quod non est tantum de danda existentia, quantum de modo illius: nam Deus primò decrevit simul producere omnes homines ante eorum efficacem electionem ad gloriam, ut supra diximus; postea verò facta jam ipsa eorum electione efficaci, per aliud decretum ex intentione salvandi Jacob (idemque de aliis) dedit vocationem congruam Isaac, ut ab eo filium peteret, & tali petitione motus dedit ei Jacob miraculosè; sicque oratio Isaac mansit primus effectus salutis Jacob; actualis verò productio ipsius Jacob, quæ ab illa oratione processit, mansit secundus effectus prædestinationis illius; non sumpta in ordine ad illud primum decretum generale de illius existentia, sed in ordine ad hoc speciale. Eodem modo dici potest de morte naturali alicujus hominis, qui si sit propè illam in peccato, & Deus illum liberet miraculosè, & ei vitam præstet longiorem, ut postea accepta jam gratia moriatur, talis mors, & vitæ prolongatio erunt effectus prædestinationis; siquidem ex intentione salutis fuit prolongata ad tale tempus, quo in gratia decederet.

Argues 4. Generatio, & existentia unius prædestinati possunt esse effectus prædestinationis alterius; ergo etiam propriæ prædestinationis. Respondeo dato antecedente, negando consequentiam; diversa ratio est, quia generatio, & existentia unius prædestinati non sunt subjectum effectuum prædestinationis alterius, sunt tamen subjectum effectuum prædestinationis propriæ; sicque dato, quod sint effectus prædestinationis alterius prædestinati, quem possunt ut subjectum supponere; non idèò sequitur, quod sint effectus propriæ prædestinationis, cum non possit se ipsum ut subjectum supponere; alioqui esset prior se ipso.

Argues 5. Existencia potest esse terminus prædestinationis; siquidem Christus Dominus fuit prædestinatus ad existentiam; ergo etiam poterit esse ejus effectus; neque enim terminus prædestinationis est minus extra subjectum, quàm ejus effectus. Resp. distinguendo antecedens: potest esse terminus prædestinationis, si sit extraordinaria; concedo antecedens: si sit ordinaria; nego antecedens: de hac enim hîc loquimur, quæ habet pro subjecto ipsam prædestinati existentiam, & ad ejus gloriam terminatur; non autem de illa extraordinaria Christi Domini, quæ cum talis fuerit, potuit habere pro subjecto essentiam, existentiam verò pro termino; sicque illa non potest habere pro effectum, aut termino existentiam ipsius prædestinati: potuit tamen hæc Christi

O o 2

Domini.

Domini; quia illic consideratur existentia per modum subiecti; hic autem per modum formæ, aut termini respectu suæ substantiæ, cui advenit.

49. Dico 5. Bona aliqua naturalia aliorum generum sunt effectus prædestinationis, cujusmodi sunt ingenium, bona indoles, nativitas ex talibus parentibus, in tali loco, tali tempore, personarum consuetudo, ingressus in Ecclesiam tempore concionis, assistentia mortis repentinæ, & aliarum circumstantiarum occurfus. Ita *P. Soar. lib. 3. de prædest. cap. 7. num. 10. P. Alarcon. cit. num. 3. P. Amicus cit. n. 146. P. Arriaga de prædest. d. 38. sect. 1. subsect. 2. n. 9. P. Ruiz d. 24. sect. 3. & sequentibus. P. Tanner. cit. num. 1.* & alii apud citatos. Probatur primò de his omnibus in communi, quia omnia hæc sunt à Deo decreta ex intentione salutis prædestinati, non ut subiectum tantum, neque ut causa meritoria, sed ut media ad ipsius salutis consecutionem adjuvantia; sed hoc sufficit, ut sint prædestinationis effectus; ergo &c.

50. Probatur secundò, quia Deus ordinans hominem efficaciter ad gloriam per providentiam supernaturalem, non excludit causas naturales, imò illis utitur ad eam actum obtinendam, ut experientia docet; nam quis dicit non conducere actum ad Beatitudinem habere talem, aut talem naturam, quando hic, nempe Petrus cum iisdem auxiliis, & in iisdem tentationibus positus resistit, ille verò, nempe Paulus non resistit? Quod hic puer statim moriturus nascatur juxta aquam, ut baptizetur, & non ita alius? sicque de aliis; ergo &c.

51. Oppones 1. Hæc omnia sunt communia reprobis, & electis; & aliquando nihil juvant etiam in electis ad salutem; ergo non possunt esse effectus prædestinationis. Respondeo distinguendo antecedens: sunt communia, si sumantur absolute, & secundum se; concedo antecedens: si sumantur ut à Deo ordinata ad salutem; nego antecedens: sic enim reducuntur ad entia extrinsece supernaturalia ratione ipsius ordinationis ad finem supernaturalem, & non possunt non juvare electos, illisque esse utilia ad salutem consequendam, ut significavit Apostolus Rom. 8. *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum.*

52. Oppones 2. Pelagius damnatus est, quia dicebat, bona naturalia conducere ad Beatitudinem; & D. August. *lib. de prædest. Sanctor. lib. 10. addit, solam gratiam esse effectum prædestinationis, prout gratia est aliquid supra naturam: Prædestinatio, inquit, que in bono est, gratia est preparatio, gratia verò est ipsius prædestinationis effectus.* Et cap. 5. *Ille itaque, natura, ait, in qua nobis data est possibilitas habendi fidem, non discernit ab homine hominem, ipsa verò fides discernit ab infideli fidelem;* ergo &c.

53. Respondeo Pelagium solum errasse, quatenus asseruit, actus bonos naturales conducere moraliter ad salutem, illam positivè merendo, quod nos negamus, & dicimus solum conducere negativè removendo peccata, & alia impedimenta salutis, quod sufficit, ut sint effectus prædestinationis; sicut etiam sufficit, quod alia bona physica, nempe ingenium, & bona indoles conducant physice, ut sint etiam ejus effectus. Ad D. Aug. dicimus, intelligendum esse de omni gratia ex Christi meritis factâ, sub quo nomine intelliguntur, non solum supernaturalia, sed etiam bona naturalia à Deo data ex illius speciali providentia supernaturali, ut aliquo modo interviant ad salutem actum consequendam; licet non sic intelligantur, si secundum se nudè sumpta considerentur; tunc

enim veniunt nomine puræ naturæ, in quo sensu non sunt effectus prædestinationis.

Oppones 3. D. Paulus enumerans prædestinationis effectus sic ait ad Rom. 8. 30. *ibi: Quos prædestinavit, hos & vocavit, & quos vocavit, hos & justificavit, quos autem justificavit, illos & glorificavit:* ubi nullius effectus naturalis fit mentio; ergo &c. Respondeo Apostolum solum ibi enumerare effectus prædestinationis principales, & non omnes.

Oppones 4. Si hujusmodi bona naturalia essent effectus prædestinationis, nobis darentur per Christum, & ex illius meritis, ut patet ex supra dictis; sed non ita dantur; alioqui possemus dicere, Christum fuisse mortuum propter illa, nempe ut haberemus bonam indolem, ingenium, &c. quod non admittitur; ergo &c. Resp. negando minorem, & ejus probationem; nam Christus Dominus solum dicitur mortuus propter finem principalem, nempe propter nostram justificationem, glorificationem, &c. quod non tollit, quominus etiam propter ejus merita nobis sint concessa alia dona in entitate naturalia, alioqui non benè peteret Ecclesia per Christum pluvias, fertilitatem, & similia.

Inferes: Ergo datur in nobis causa totius prædestinationis, quatenus in nobis datur ingenium, bona indoles, &c. Respondeo negando illationem: Primò, quia hæc non sunt causa auxiliorum, neque auxilia dantur propter illa; imò potius illa cum auxiliis concurrunt ad effectum facilius obtinendum, ideoque dicuntur conducere aliquo modo ad salutem. Secundò, quia si ab illis inciperet prædestinatio, cum illa non habeant causam antecedentem, sed à Deo gratis nobis dentur, adhuc tunc non daretur in nobis causa totius prædestinationis.

Oppones 5. Effectus prædestinationis, ut talis sit, debet juvare, & causare gratiam, & gloriam; sed plurimæ res naturales ex assignatis non causant gratiam, & gloriam absolute, & propriè, sed tantum improprie, & secundum quid; siquidem exceptis potentis rationalibus, quæ realiter influunt in actus supernaturales, omnia alia naturalia neque sunt causa propriè influens, neque conditio, sine qua non, neque dispositio, aut preparatio, sed quædam opportunitas aliquo modo juvans; ergo &c. Respondeo negando majorem: effectus enim prædestinationis, ut talis sit propriè, & absolute, satis est, quod à Deo producat ex intentione efficaci dandi gloriam; cum autem sic producantur hujusmodi res naturales, sunt effectus prædestinationis propriè, & absolute, licet improprie, & secundum quid causent gratiam, & gloriam.

Oppones 6. Effectus prædestinationis debet esse aliquo modo supernaturalis, & à Deo procedere per providentiam supernaturalem, ut diximus; sed hujusmodi res non sunt in entitate supernaturales, licet talis sit earum ordinatio ad gratiam, & ad gloriam; ergo saltem in entitate non sunt effectus prædestinationis. Respondeo hujusmodi res, licet sint in entitate naturales, cum non solum earum ordinatio ad finem, sed etiam earum intrinseca entitas juvet ad ipsum finem consequendum, etiam prout sic esse effectus prædestinationis, cum sint à Deo ex intentione efficaci dandi ipsum finem, nempe gratiam, & gloriam.